

I diu prou

Un relat de: [Anaïs](#)

(La meva participació al [Minirepte 63: La culpa](#))

I diu prou

Ja ha arribat un nou dia. Mai té ganes que arribi el matí, s'aixeca sempre amb un mal pressentiment. De nit, quan la major part de persones dorm, se sent més tranquil•la i sembla que pugui descansar, tot i que quan és fosc també la poden atracar d'imprevist, sense avisar, amb un cop fort i sec.

Se sent com una piloteta negra i masegada, rebotant amunt i avall, utilitzada per fer mal als altres, rebutjada per les que pateixen al trobar-se-la.

No entén perquè la gent no l'accepta tal i com és, amb les seves virtuts i defectes, que tothom se la tregui de sobre ràpidament, passant d'unes mans a altres com olla bullint.

Els animals no la temen, no saben ni que és, la deixen en pau. Però els humans s'entesten en donar-li importància, en arrossegar-la, en parlar-ne constantment. Per què els ho posen tan difícil?

La culpa ja n'està farta, d'estar mal vista. La culpa, ja n'està cansada que no la vulgui ningú. I diu prou, un prou ben alt perquè la sentin tots els pensaments humans. La culpa vol ser útil, la culpa vol canviar. La culpa es vol convertir en una serena responsabilitat.

(07/01/13)